

на захождѣніе, время, въ коѣ Дѣвицы Града
 Обычай имали за водѣ да излѣзватъ. Слѣга
 Явраамовъ, желѣючи да изверѣ найнебѣннѣю,
 найтрудолюбѣвѣю и найлюбѣзнѣю отъ всѣхъ,
 смѣсли, да испѣта, коѣ отъ Нѣхъ найблаго-
 родно сердце има. Помѣлиса прочее тако Бѣгъ:
 Господи! Ты Бѣже Явраамовъ! покажи нынѣ
 милость твою Господинѣ моемѣ, а вѣрномѣ
 Слѣзѣ твоемѣ! Вѣто азъ стоимъ тѣва близъ
 кладенца; Дѣвицы Жителѣй Града того излѣз-
 ватъ нынѣ за водѣ. Яко междѣ Нѣми такова
 коѣ бѣде, коѣ, когда ѣи речѣмъ: Приклони
 сосѣдъ твоѣ, да пѣемъ, отговѣрила вы ми:
 Вѣто пѣи; отѣвамъ, и белбѣуды твоѣ да на-
 поимъ: то азъ отъ това ще познаемъ, какъ ѣ
 Снѣ, кою си Ты Слѣзѣ твоемѣ опредѣлилъ, и
 ще са ѣвѣримъ, какъ си милость Господинѣ
 моемѣ направилъ!

Любезна Чѣда! Тако трѣбѣва и мы, все, що
 почнемѣ да прѣвимѣ, добрѣ да разсѣжда-
 вѣмѣ — но при всеѣ нашей мѣдрости найна-
 предѣ подобѣва повѣренѣе наше на Бѣга да по-
 лѣжимѣ, и никакво дѣло либо предпрѣятѣе безъ
 молѣтвы да не начнѣваемѣ. Тако сердѣчно и съ
 таковымъ повѣренѣемъ трѣбѣва и мы съ Бѣгомъ
 да са разговѣраемѣ; а таковаѣ молѣтва и ѣ най-
 краснаѣ и Бѣгъ найпрѣятнаѣ.